

Máme čas na pokánie. Možno niekomu zvlášťne znie veta: Čas máme vo svojej ruke. Sú ľudia, ktorí by o tomto viedli veľké diskusie, tvrdili by, že čas sa predsa nedá nejakým spôsobom chytiť, nahmatať, zadržať. To, čo meria čas, hodiny, môžeme chytiť do ruky. Môžeme nastaviť hodinové ručičky alebo na displeji čísla, ktoré sa tam zobrazujú, ale v pravom zmysle slova je to veľmi pravdivá veta. Čas máme vo svojej ruke.

Boh je ten, ktorý dal čas. Keď to chceme viac zdôvodňovať, tak hovoríme, že on je večný, on je od vekov na veky, ale pre nás, pre náš ľudský život tu, na tejto zemi, dal v svojom stvorení Slnko a Mesiac a dal ich na určovanie času, na vymedzenie dňa a noci, na dni a na roky. Iné veci z prírody hovoria o čase ako o ročných obdobiach, ako je zima a leto. Avšak týmto sa teraz nechceme zaoberať. To, na čo chceme poukázať, je čas v zmysle, ako využiješ dobu, ktorú ti Pán Boh dal na tejto zemi pre tvoj život. Čo urobíš s časom, ktorý ti Boh vymeral, lebo on o tvojom čase rozhoduje.

O tom, či sa niekomu narodí dieťa, sa ako tak dá rozhodovať, ale jeho ďalší život je už plne v Božej ruke. Keď zomrie niekto veľmi mladý, ľudia povedia: „Nemal čas ešte ani na to a na to“, a niektorí dokonca povedia: „Nemal čas sa stretnúť ani s Pánom Bohom“. Toto vôbec neobstojí. Sú ľudia, ktorí otvorene povedia, a neraz som to počul: „Nechajte si to vaše náboženstvo. Potom, keď budem na dôchodku, potom sa budem tým zaoberať.“ Žijem s dôchodcami a viem, že málokto sa zaoberá týmito vecami. Všeličím iným, ale Pánom Bohom a otázkou večnosti sa zaoberá málokto.

V Božom slove čítame, že Židia chceli viackrát zabiť Ježiša Krista. Viete, prečo? On prišiel ako svetlo na tento svet, aby sa ukázali a zjavili zlé skutky, ktoré ľudia robia.

Čo urobí ten, ktorý chce robiť zle? Buď koná skryte, potme alebo toho, ktorý je výčitkou jeho svedomia alebo brzdou bujarej oslavy, tak toho radšej ani nepozve na takéto stretnutie. Uvediem veľmi malý príklad zo svojho života. Pracoval som na jednom pracovisku, kde bola kolegyňa, ktorá často používala neslušné slová. Vbehla do kancelárie, ale iná jej potichu povedala: „Marcela, Vlado je tu“, a keď ma zbadala za rysovacou doskou, rýchlo si zakryla ústa. Zastavilo ju to, zrejme mala ešte trochu hanby, lebo človek vie, že hovorí zle. Človek to vie, ale zabúda, že bude musieť vydať počet zo svojho života, zo svojich slov a zo svojich skutkov.

Raz, pred sviatkom stánkov, rodní bratia povedali Ježišovi, aby išiel z Galiley do Judska a zjavil sa svetu. On im odpovedal: „...Môj čas nie je ešte tu, ale váš čas je vždycky hotový“ (Ján 7:6). K čomu bol ich čas vždycky hotový? Čas tých, ktorí neveria v Krista, je vždy hotový k tomu, aby sa obrátili, učinili pokánie a uverili v Ježiša ako Krista Spasiteľa. Ani jeho vlastní bratia totižto neverili v neho (verš 5) ako v Božieho Syna.

Človek sa narodí v hriechu a žije v hriechu. Za to nesie a bude niesť následky, ak sa v pokání neobráti k Bohu. Avšak je tu daný aj čas, ktorý sa spája so slovom „teraz“: „V príhodný čas som Ťa počul a v deň spasenia som Ti pomohol. Hľa, teraz je čas práve príhodný, hľa, teraz deň spasenia!“ (2. Korinským 6:2) Máme jedno príslovie, v ktorom sa hovorí: „Zajtra, zajtra len nie dnes...“ Zajtra, zajtra, len nie dnes, alebo: len nie teraz. Keď človek počuje Boží hlas, ktorý ho

volá ku spaseniu a on odpovie: „Zajtra, nie dnes, nie teraz!“ znamená to vypustiť zo svojich rúk to najdrahšie, čo človek môže mať. Znamená to nevyužiť čas na záchranu a spásu svojej duše. Písmo nás upomína: „Preto, ako hovorí Svätý Duch: Dnes, keby ste počuli jeho hlas, nezatvrdzujte svojich srdc...“ (2. Korintským 3:7-8).

Pán Ježiš svojim bratom vtedy povedal „...Môj čas nie je ešte tu“. Čas jeho smrti ešte neprišiel, ešte nenastal. On sa nevyhýbal smrti. Naopak. Kto číta Božie slovo, tak dobre vie, že cieľom príchodu Ježiša Krista na tento svet bolo, aby zomrel. Aby doniesol obeť zmierenia na potupnom dreve, aby bol zlorečený, aby zobral na seba naše viny a naše neprávosti, aby bol Božou spravodlivosťou súdený a zomrel namiesto nás. On to vedel veľmi dobre. V Božom slove čítame, že ešte pred založením sveta je tu reč o Baránkovi, ktorým bol Ježiš Kristus, ktorý mal doniesť obeť zmierenia, preliať svoju krv a sňať hriech sveta: „...Hľa Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Ján 1:29) To bolo Pánovi jasné. Avšak keď ho Židia chceli zabiť iným spôsobom, na iných miestach, čím vlastne ho chceli len fyzicky zlikvidovať, tomu sa on vyhýbal. Vyhovel sa, a veľmi úspešne, všetkým pokusom odstrániť ho. Treba rozumieť, že v prvom rade to bol satan, ktorý chcel zmariť jeho vykupiteľské dielo. Avšak v konečnom dôsledku chce, aby nebola Golgota, aby nebol kríž, aby nebola smrť Božieho Syna, Ježiša Krista z Nazareta taká, aká má byť podľa Písem a za tým cieľom, ktorý mala jeho smrť podľa Písem priniesť. Ježiš sa všetkým iným pokusom zabiť Ho vyhovel, lebo mal zomrieť na kríži na Golgote.

Z Písma sa dozvedáme, že bolo mnoho tých, ktorí v neho neverili. Znovu si položíme otázku: „V čo neverili?“ Šiesta kapitola evanjelia podľa Jána ku koncu hovorí o tom, čo bolo tiež dôvodom toho, prečo mnohí, ktorí ho počúvali, odišli od neho. Títo povedali: „To je tvrdá reč; kto ju môže počúvať?!“ (Ján 6:60) Potom sa Pán opýtal tých svojich najbližších: „Či azda i vy chcete odísť?“ (verš 67) Šimon Peter odpovedal za všetkých: „...Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš“ (verš 68). Vidíme, ako to je? Pre niekoho to bola tvrdá reč. Obracia sa chrbtom k Spasiteľovi, odchádza preč. Zanedbal, premárnil ten svoj čas. Nevyužil ho. Avšak sú iní, o ktorých je tu zmienka: „my sme uverili, že ty máš slová večného života“. A my sme uverili a poznali, že si ty Kristus, ten Syn živého Boha. V toto treba veriť a v nič iné, že on je Boží Syn a že on prišiel na tento svet v plnosti času, aby vykonal niečo, čo môže rozhodnúť pozitívnym spôsobom o mojej a tvojej večnosti. Ako je rozhodnuté o mne je mi jasné, lebo „tým, ktorí ho prijali, dal právo a moc, stať sa deťmi Božími“. Ale čo s tými, ktorí to odmietnu? Ktorí dnes, ktorí

teraz nevyužijú svoj čas na spasenie? Zajtra ten čas už nemusí byť.

O čase sa hovorí, že je neúprosný. Avšak dnes je tu ešte Božia milosť, ktorá volá. Volá k tomu, aby bolo otvorené srdce človeka, aby každý otvoril svoje srdce nie pre veci tohto sveta, dočasné, márne, ale pre veci večnosti. Aj veci tohto sveta sú pre nás síce potrebné a užitočné, ale z pohľadu večnosti je to všetko nič. To najdôležitejšie, to jediné potrebné je to, na čo sa pýtal ten zúfalý žalárnik v meste Filipis, keď v dôsledku zemetrasenia sa stalo, že brány žalára sa pootvárali. On mal strach, že väzni ušli. Chcel spáchať samovraždu, lebo pre neho to bola strašná situácia. A vtedy počuje slová: „neurob si nič zlého, všetci sme tu, nikto z väzňov neušiel“. On sa opýtal: „Pánovia, čo mám činiť, aby som bol spasený?“ (Skutky 16:27-30) Vtedy počul to krátke, jednoduché slovo, ktoré rozhodlo o jeho prítomnosti, ďalších dňoch a o jeho večnosti: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom“ (verš 31). Toto je to jediné, čo je potrebné pre spasenie. Toto je to, čo Boh hovorí k ľuďom aj teraz, dnes.